

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Ω γεγονότα φοβερά κι' ἀπαίσια τὰ μάλα!
- Π.—Τί τρέχει πάλι, Φασουλῆ;
- Φ.— Τρεχάμτια μεγάλα.
- Π.—Πῶς με τρομάζεις πάντοτε μ' αὐτὰ τὰ τρίτσα κάτσα!...
- Φ.—'Ἡ Μανωλάδα καίεται...
- Π.— Θὰ σοῦ ληθῆ καμμιά μπάτσα.
- Φ.—'Ἡ Μανωλάδα καίεται, καὶ τοῦτο πιστεύσέ το,
ἡ Μανωλάδα καίεται σοῦ λέγω, Περικλέτο,
ἡ Μανωλάδα καίεται, ἡ Μανωλάδ' ἀνάθει,
κι' ὁ βασιλεὺς ἀμέριμος ἀέρι φρέσκο χάθει.
- Π.—Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ...
- Φ.— Παρὸν ντοννὲρ σοῦ λέω...
ἡ Μανωλάδα καίεται καὶ μοῦρχειται νὰ κλαίω.
Τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸ ἔγραψαν τὰ φύλλα.
- Π.—Τὸ σῶμα μου κατέλαβε φρικτὴ ἀνατριχίλα.
- Φ.—'Ἐν τούτοις λέγουν, Περικλῆ, πολλοὶ τῶν εἰδημόνων
πῶς εἶναι τοῦτ' ἡ πυρκαγιὰ ἀλληγορία μόνον,
μὲ ἄλλους λόγους ἢ φωτιὰ δὲν ἔγινε 'στ' ἀλήθεια,
καὶ εἶναι ἕλα ψέμματα καὶ εἶδος παραμύθια,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Μανωλάδα
δὲν ἔκαψαν, βρὲ Περικλῆ, οὐδὲ περικοκλάδα,
μὲ ἄλλους λόγους δὲς εἰπεῖν ἡ Μανωλάδα θάλλει
κι' οὗτ' ἕνα κἂν γρασίδι τῆς δὲν ἔγινεν αἰθάλη.
- Π.—Μὲ ἄλλους λόγους, Φασουλῆ, δὲν σὲ καταλαμβάνω
καὶ ἀπαιτῶ ἐξήγησιν...
- Φ.— Ἀμέσως σοῦ τὴν κάνω.
Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ μελέτησε καὶ κρίνε
πῶς ἢ φωτιὰ, βρὲ Περικλῆ, ἀλληγορία εἶναι.
- Π.—Κι' ἀλληγορία τί ἐστί;
- Φ.— 'Ω παχυλὴ μυρία!
'Αλληγορία, ξόανον, ἐστὶν ἀλληγορία,
ὅποταν γράφω δηλαδὴ χωρὶς διασαφήσεις
τοῦ βασιλέως, Περικλῆ, πῶς καίεται ἡ κτῆσις,
δὲν ἔννοῶ πῶς καίεται πραγματικῶς τὸ κτῆμα,
ἀλλ' εἶναι ἀλληγορικὸν τοῦ λόγου μου τὸ σχῆμα.
- Π.—'Ακόμη δὲν σ' ἐννόησα...
- Φ.— Εὐθύς θὰ μ' ἐννοήσης.
'Όταν σοῦ 'πῶ πῶς καίεται τοῦ γείτονος ἢ κτῆσις,
ἢ πῶς τὸ τζάκι καίεται τῆς τάδε γείτονός μου,
θὰ ἐννοήσης βέβαια ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου
τί ἐννοεῖ, βρὲ Περικλῆ, ὁ λόγος μου ἐκεῖνος,
ἐὰν δὲν εἶσαι κούτσουρο, ἐὰν δὲν εἶσαι κτῆνος.

'Ἐτσι καὶ ὅταν σοῦ εἰπῶ μ' ἀλληγορίας σχῆμα
πῶς καίεται τὸ ἔνδοξον τοῦ βασιλέως κτῆμα,
δὲν ἔννοῶ πραγματικῶς πυρὰ πῶς τὸ λυμαίνει,
ἀλλ' ἄλλο τι, βρὲ τενεκέ, ἢ φράσις μου σημαίνει.
Σημαίνει ἐπανάστασιν ὁ λόγος μου, κασιδίη,
σημαίνει ὅτι κούνημα θὰ κάμω τοῦ Λεβίδη,
σημαίνει πῶς τὴν σπάθην μου γενναίως θ' ἀνασύρω,
σημαίνει ὅτι τὸν λαὸν εὐθύς θὰ ἐξεγείρω,
σημαίνει ὅτι 'γρήγορα θὰ φέρω καταιγίδας,
ὅτι θὰ κάμω τρίψπλα τοῦ θρόνου τὰς σανίδας,
ὅτι πυρὰν καταστροφῆς ἀπὸ παντοῦ θ' ἀνάψω
κι' ὑπὸ ἐρείπια σωρῶν τὸν τύραννον θὰ θάψω.
Αὐτὸ σημαίνει, κούτσουρο, ἐκεῖνο τὸ καμῖνι,
αὐτὸ σημαίνουν, ξόανον, οἱ λόγοι μου ἐκεῖνοι,
μὲ ἄλλους λόγους ἀρχινᾷ νὰ μοῦ βρωμᾷ μπαροῦτι,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, σκαλάθουρμα, τσιφούτη.
Καὶ ἂν μὲν εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ καμῖνι,
εἶναι φωτιὰ, βρὲ κουτεντέ, κι' ἐντὸς ὀλίγου σβύνει,
ἂν εἶναι ἄλλως, γαίδαρε, ἀλληγορία τότε
ὡς τρέμουν οἱ βασιλικοὶ, ὡς τρέμουν οἱ προδόται.

- Π.—Μὴ με τρομάζης, Φασουλῆ, μὲ τὰς ἀλληγορίας.
- Φ.—'Ἰδὲ τὰς φλόγας, Περικλῆ, ἰδὲ πυρὰς μυρίας...
ἡ Μανωλάδα καίεται, ἡ Μανωλάδ' ἀνάπτει,
καὶ μία χεὶρ ἀόρατος δι' ἔλους λάκκον σκάπτει.
- Π.—Τί θὰ γενοῦμε, Φασουλῆ;
- Φ.— Ἄς φύγωμεν μὲ τρόμον
τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ, τὴν πόλιν τῶν Σεδόμων.
Ἄς φύγωμεν χωρὶς κανεὶς ὀπίσω του νὰ ἴδῃ.
- Π.—'Ἰδοῦ! θαρρῶ τριγύρω μου πῶς βλέπω τὸν Λεβίδη
κι' ἰδοῦ φωτιὰς ὁ Νικολῆς τινάζει κάπου κάπου,
καὶ φλέγονται τὰ μέγαρα τοῦ καθενὸς σατράπου,
μὰ καίεται, βρὲ Φασουλῆ, μὲς 'στῆς φωτιᾶς τὸν κρότο
κι' ἐκεῖνο τὸ σπητάκι του ποῦ ἔβαλε 'στὸ λῶτο.
'Ἰδέ, ἰδὲ τριγύρω σου...
- Φ.— 'Ω! τί φωτοχυσία!
τί θέαμα ἐξαίσιον!... τί λάμπις ἐξαίσια!...
Δὲν ξέρεις πῶς νὰ τὴν εἰπῆς καὶ νὰ τὴν περιγράψῃς...
μὴν πιάσης σπέρτο, Περικλῆ, τσιγάρο μὴν ἀνάψῃς.
'Ανάθουν ἕλα μοναχά, παντοῦ ὀργῆ Κυρίου,
φωτιὰ καὶ 'στὰ χρεώγραφα ἐκεῖνα τοῦ Λαυρίου,
φωτιὰ ἐδῶ, φωτιὰ ἐκεῖ, φωτιὰ καὶ παραπέρα,
γὰ κύττα σπίθες ποῦ πετοῦν ἀπάνω 'στὸν ἀέρα.
'Όπου κι' ἂν πάω καίομαι κι' ἔπου σταθῶ φουντόνω,
ἀπὸ τὴν λαύρα, Περικλῆ, ἐφέτος δὲν γλυτόνω.
Κάνω νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, ἰδοῦ ἐμπρὸς σπινθήρες...
κάνω νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ, ἰδοῦ ἐμπρὸς κρατῆρες.
'Απὸ παντοῦ ἡφαίστεια, καταστροφὴ καὶ τρόμος,
ἐκλείσθη πᾶσα ἐξοδος, ἐκλείσθη κάθε δρόμος.
Θεκέλ, Φαρές, φωτιὰς, φωναὶς, ἐπαναστάσεις, ξίφη,
ξιφὶ μπαλέρ, φιφὶ μαλέρ, ἀλληγορίαί, γρίφοι,
χρεωκοπίαί, Λαύρια, ναυάγια, φουρτούναις,
καὶ ἕλα κατακόκκινα καθὼς τῆς παπαρούναις.
Θὰ ναυαγήσω, θὰ καῶ, θὰ χάσω τὰ νερά μου,
πάρε, μωρέ, τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμποῦρά μου,
κι' ὡς κλαύσωμεν τὴν μοῖραν μας καὶ συμφορὰς μυρίας.
- Π.—Μὰ λάβε καὶ ὀκτῶ σβερχιαὶς χωρὶς ἀλληγορίας.

